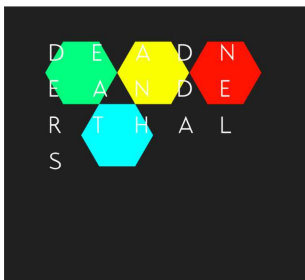

SHOOSTER**Live****Eigen beheer**www.shooster.nl**Bezetting:**

Sven Schuster (cb),
 Anton Goudsmit (el-g),
 Efraïm Trujillo (ts),
 Victor de Boo (d).

DEAD NEANDERTHALS**...And It Ended Badly****Gaffer Records, Raw Tonk Records****Bezetting:**

Colin Webster (sax),
 Otto Kokke (sax),
 Rene Aquarius (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Bassist Sven Schuster kent u wellicht het best als bassist van de Ob6sions (genomineerd voor een Edison) of splend in de band van saxofoniste Susanne Alt, als leider van de Amstel Big Band en in tal van andere gezelschappen waar hij om zijn talenten wordt gevraagd en geroemd. Minder bekend is dat hij ook een eigen band heeft waarin uitsluitend werk van zijn hand wordt gespeeld. Na 'Three Is A Crowd' (1998) en 'Shooster' (2004) is 'Live' de derde plaat van Shooster, een opname van een concert dat Shooster gaf op het intieme podium van Klein Koninkrijk in Olst. Die intimiteit staat de vitaliteit van dit uiterst energieke kwartet bepaald niet in de weg. Het spel is soms ook frivol en het prikkelt de verbeelding. Dat zal ook niet verbazen wanneer je kijkt naar de bezetting. De heren kennen elkaar door en door, treffen elkaar ook in andere formaties (onder meer The Ploctones, Ob6sions en Trio Victor de Boo) en behoren tot de voorhoede van de Nederlandse hedendaagse jazz. Maar daarmee is Shooster niet een variatie op een bekend thema. De hand van Sven Schuster maakt het verschil. Wanneer je goed luistert hoor je hoe bijzonder zijn composities zijn. 'New swing', een combinatie van swing en neo-bop, met ruimte voor sterke improvisaties, fantasievolle soli en aanstekelijke onderlinge 'duels'. Uw recensent schreef over dit concert indertijd dat dit vroeg om een live-opname. Die is er dus nu. En het is opnieuw genieten. Alsof je er bij bent. Goudsmit, Trujillo en De Boo mogen in hun handen knijpen met zo'n bassist.

Frank Huser**Shooster met 'Blue Goo':** <http://bit.ly/16pY4Sw>

Een van de meest brute duo's van de laatste tijd is Dead Neanderthals. Onder de noemer 'new wave of Dutch heavy jazz' refereren ze naar de 'new wave of British heavy metal' (vertegenwoordigd door bijvoorbeeld een band als Iron Maiden) en plaatsen ze zichzelf tegelijkertijd in de jazzwereld. Maar dan wel heavy jazz. En met heavy metal à la Iron Maiden heeft Dead Neanderthals eigenlijk weinig te maken. Eerder passen ze in het straatje grindcore, de metal-variant gekenmerkt door een extreme snelheid, zeer korte stukken (soms een seconde of tien), vervormde stemmen en vooral een bak herrie. Vandaar dat zo nu en dan de term jazzcore de kop op steekt.

Het duo bestaat uit drummer Rene Aquarius en saxofonist Otto Kokke. Beiden spelen naast Dead Neanderthals ook buiten de jazz: Aquarius in twee black metalbands en Kokke in de stevige rockformatie Mannheim. Het is duidelijk dat ze een flink stuk over de grenzen van de jazz heen spelen. Op '...And It Ended Badly' versterkt saxofonist Colin Webster voor de gelegenheid de gelederen. Dat zorgt voor meer variëteit, en hier en daar zelfs een paar zeer lyrische momenten, maar aan de intensiteit van eerdere platen boet het in. Hoewel, op de opening van de cd legt Aquarius een vuige laag geweld neer waar Kokke en Webster scherpende saxofoonlijnen over heen spelen. In de verte herinnert het aan de warboel van Peter Brötzmans 'Machine Gun' en de rake klappen van John Zorns Painkiller. Toch verdwijnt het rumoer gedurende de plaat. '...And It Ended Badly' is eerder heavy jazz dan jazzcore. Maar ze spelen nog steeds jazz met de hamer.

Jan Nieuwenhuis**Volg het jazznieuws op** <http://www.twitter.com/jazzflits>.